

Capitolul 2

Coloseni 2

Desăvârșiți în Hristos

Cuprinsul

Versetele 1–5: „Toate comorile înțelepciunii și ale cunoștinței”	1
Versetele 6-10: Adus la plinătate în Hristos.....	3
Versetele 11-15: În El, cu El	5
Versetele 16-23: A se ține strâns de Capul	7

Versetele 1–5: „Toate comorile înțelepciunii și ale cunoștinței”

Coloseni 2.1-5: Pentru că vreau ca voi să știți ce mare luptă duc pentru voi și pentru cei din Laodiceea și pentru toți câți nu mi-au văzut fața în trup, pentru ca să le fie încurajate inimile, fiind strâns uniți în dragoste, și pentru toate bogățiile siguranței depline a înțelegerii, pentru cunoașterea tainei lui Dumnezeu, în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale cunoștinței. Și spun aceasta, pentru ca nimeni să nu vă înșele prin vorbire convingătoare. Pentru că, în adevăr, dacă în trup sunt absent, totuși cu duhul sunt împreună cu voi, bucurându-mă și văzând ordinea voastră și tăria credinței voastre în Hristos.

Pentru Pavel este foarte important ca credincioșii din Colose să știe că el duce o mare luptă spirituală pentru ei și pentru vecinii lor din Laodiceea. El adaugă: „... și pentru toți câți nu mi-au văzut fața în trup”. Astfel, el extinde cercul la toți copiii lui Dumnezeu din toate veacurile. El vrea ca toți să conștientizeze, deci și tu, că el duce o mare luptă și pentru fiecare dintre ei. El luptă pentru ca toți cei care aparțin Adunării să conștientizeze și să fie pe deplin conștienți că sunt *una* cu Capul în gloria Sa. El vrea ca această conștientizare deplină să lucreze în inimile lor. El luptă pentru ei, pentru că a văzut pericolele, pe care le reprezintă învățăturile greșite, prin care ei ar putea pierde această cunoștință. Lupta pe care o duce aici, în închisoare, este cea a rugăciunii. El nu luptă *împotriva* învățătorilor greșiți, ci *pentru* credincioși. Când credincioșii trăiesc în conformitate cu ceea ce au devenit în Hristos și cu ceea ce au primit în El, învățătorii greșiți nu îi vor putea acapara. Este extrem de important să ne rugăm astfel unii pentru alții și să luptăm împreună cu Pavel.

Este bine să îi spui cuiva că te rogi pentru el sau ea. Este o mângâiere, un bine pentru inima celuilalt. El se simte susținut. Astfel, rugăciunea devine un instrument minunat, pe care Dumnezeu ni l-a dat pentru a-i mângâia pe alții. Chiar dacă ești o persoană care nu are o slujbă publică în adunare, poți vedea aici un exemplu de felul cum poți fi o mângâiere și o încurajare pentru alții. Această slujire este posibilă tuturor copiilor lui Dumnezeu și poate fi făcută oriunde. Pavel a făcut-o în timpul captivității sale, tu o poți face în camera ta (Matei 6.6). Nu trebuie să consideri mângâierea unei inimi ca fiind ceva nesemnificativ, ca o chestiune secundară. Este rodul luptei în rugăciune. Mângâierea este necesară atunci când apare lipsa de pace și teama din cauza ereziilor, pentru că mângâierea dă inimii putere și tărie. Când inima cuiva este mângâiată, acest fapt are efecte asupra tuturor domeniilor vieții, pentru că din inimă ies toate căile vieții (Proverbele 4.23).

Există încă un rod al acestei lupte în rugăciune. Credincioșii sunt uniți împotriva vrăjmașilor care apar cu ereziile lor, ei sunt strâns legați între ei, și anume prin legătura dragostei. Credincioșii uniți

Capitolul 2

și legați între ei, care se iubesc unii pe alții, sunt o fortăreață de necucerit. Reține că este vorba despre o experiență comunitară. Nu poți trăi aceste lucruri ca individ. Dacă te izolezi, poți studia Biblia și poți dobândi înțelegere spirituală, dar nu este posibil să fii întărit prin experiență. Poate că poți explica ce înseamnă „uniți în dragoste”, dar este cu totul altceva să experimentezi asta. Nu poți înțelege cu adevărat ceva dacă nu experimentezi ce înseamnă acel ceva. De exemplu, dacă nu ești căsătorit, poți ști totul despre căsătorie. Dar nu vei ști ce înseamnă până nu te vei căsători.

Credincioșii, care sunt uniți, nu sunt doar protejați de rău, ci sunt și deschiși spre bine. Pavel se apropie tot mai mult de esența acestei lupte. El vrea să-i ducă pe credincioși în camera comorilor credinței. Camera comorilor este Persoana lui Hristos. În El se găsește toată bogăția. Pavel dorește ca ei să înțeleagă aceasta. Când ai înțeles taina lui Dumnezeu, ai siguranță deplină sau știi cu certitudine că nu mai este nimic de adăugat. Atâta timp cât mai există vreo înclinație către filozofia păgână sau către tradițiile iudaice, îți lipsește siguranța deplină. Îți faci rău ție însuși și, mai ales, îi faci rău lui Hristos. El este totul. El vrea să fie totul pentru tine și nu se poate mulțumi cu mai puțin. Nici tu, nu-i așa? De aceea, Pavel dorește cu ardoare să ajungi la cunoașterea tainei lui Dumnezeu.

Și unde se găsește această cunoaștere? În Hristos. Căci în El sunt ascunse „toate comorile înțelepciunii și ale cunoștinței”. Hristos este marea comoară a bogățiilor divine. În afară de El, nu există nimic care să poată completa aceasta. Nimeni nu poate adăuga nimic la El. Totul este ascuns în El, iar aceasta ne invită să descoperim comorile. Toate aceste comori sunt accesibile fiecărui credincios. Totuși, este necesar efort. Comorile sunt ascunse datorită valorii lor mari. Ele nu se află la suprafață. Tu știi însă unde trebuie să sapi: „în Hristos”. Marea întrebare este: cât valorează pentru tine această comoară? Aprecierea ta pentru ea va determina efortul tău. Mai ai îndoieli cu privire la valoarea Lui? Privește din nou cu atenție: „toate comorile înțelepciunii și ale cunoștinței”. Cuvântul „toate” nu admite nicio excepție. Iov face o comparație impresionantă cu cele mai nobile metale, care pot fi obținute numai cu mult efort, și pune toate aceste comori în umbra înțelepciunii (citește Iov 28). Și Iov s-a întrebat: „Dar înțelepciunea unde se va găsi?” (Iov 28.12). Aici poți citi răspunsul: „în Hristos”. Înțelepciunea lui Dumnezeu în Hristos este revelată într-un mod special prin existența Adunării. În Adunare se vede înțelepciunea felurită a lui Dumnezeu (Efeseni 3.10). Faptul că Hristos S-a unit cu oamenii, care sunt păcătoși din natură, și i-a făcut părtași la gloria Sa, numai înțelepciunea lui Dumnezeu putea să conceapă aceasta.

În Hristos poți cunoaște tot ceea ce se poate cunoaște despre Dumnezeu. În afara lui Hristos nu există cunoaștere adevărată. Oamenii pot avea idei interesante sau pot face presupuneri, atât despre originea creației, cât și despre modul în care se poate ajunge la Dumnezeu. Dar fie că este vorba despre originea cerului și a pământului sau despre Adunare, numai în Hristos vei cunoaște atât una, cât și pe cealaltă.

Pavel spune toate acestea pentru că o înțelegere corectă asupra lor este o mare protecție împotriva învățăturilor înșelătoare. Cunoașterea tainei te va feri de a fi receptiv la erori. Atunci când oamenii îți vor ieși în cale și vor folosi un limbaj convingător și o retorică frumoasă, nu vei fi impresionat. Discursurile frumoase și fluente și argumentele aduse cu înflăcărare nu sunt o garanție că se spune adevărul. Pavel însuși nu s-a folosit de cuvinte înduplecătoare. În el se simțea puterea Duhului lui Dumnezeu (1 Corinteni 2.4-5). Ceea ce este evident la oamenii care vor să te facă să renunți la credință este faptul că ei își bazează argumentele pe probabilități și că sistemul lor de învățătură se bazează pe deducții din presupuneri. Adevărul, pe de altă parte, nu are nevoie de dovezi. Nu este nevoie să aperi adevărul. *Spune* adevărul, și apărarea este un fapt.

Capitolul 2

Chiar dacă Pavel și credincioșii din Colose nu se văzuseră niciodată, Pavel era mereu preocupat de acești credincioși. El și-a asumat grija pentru ei, deoarece și ei făceau parte din Adunare și el era slujitorul lor. Zilnic îl apăsa grija pentru toate adunările (2 Corinteni 11.28). Dovada grijii sale pentru ei o vezi în faptul că se ruga neîncetat pentru ei, le-a scris această scrisoare și a trimis pe Tihic la ei.

Dar nu erau numai griji. Înainte de a continua să vorbească despre cei care îi ademeneau, el menționează câteva lucruri pe care le-a văzut la credincioșii din Colose și care l-au bucurat. Ordinea lor și statornicia credinței lor în Hristos îi fuseseră prezentate în mod viu, astfel încât le vedea cu ochiul spiritual. Ordinea lor exterioară era însoțită de o statornicie interioară, care consta în credința în Hristos. Ei se încredeau în Hristos prin credință. Ordinea exterioară și statornicia interioară se întăresc reciproc. Amândouă sunt necesare pentru a împiedica să-ți fie smulsă credința.

Dar fii vigilent! Vrajmașul poate încerca și prin alte mijloace să-ți submineze fermitatea credinței. Dacă nu-ți poate lua nimic, vrea să-ți dea ceva, ca să-ți adâncească credința, ca să zicem așa. În realitate, însă, vrea să-ți golească credința și să o facă neputincioasă. Versetele următoare vor clarifica aceasta.

Citește din nou Coloseni 2.1-5: - Ce comori ai descoperit în Hristos?

Versetele 6-10: Adus la plinătate în Hristos

Coloseni 2.6-10: Deci, după cum L-ați primit pe Hristos Isus, Domnul, așa să umblați în El, înrădăcinați și fiind zidiți în El și întăriți în credință, după cum ați fost învățați, prisosind în ea cu mulțumire. Vedeți să nu fie nimeni care să vă fure prin filozofie și amăgire deșartă, după tradiția oamenilor, după cunoștințele elementare ale lumii și nu după Hristos. Pentru că în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii; și voi sunteți împliniți în El, care este Capul oricărei stăpâniri și autorități, ...

Vrajmașul este neobosit în eforturile sale de a ataca credincioșii în ființa lor, adică în credința lor. El vrea să le distrugă cât mai mult încrederea în Dumnezeu (asta este semnificația credinței). El va încerca să te facă să te îndoiești de anumite adevăruri ale credinței. De exemplu, îți va sugera că Dumnezeu nu a vrut să spună asta. Dacă nu dai curs și respingi acest atac, el va încerca altfel. Dacă nu reușește să-ți ia ceva, va încerca să-ți adauge ceva, adică să adauge lucruri la credința ta. El îți oferă și un motiv atrăgător pentru asta. Nu vrei să crezi mai mult și mai bine, să-ți adâncești credința? Ei bine, el are soluția pentru asta.

Pentru a face față acestui pericol, „îmbogățirea” credinței, Pavel te duce înapoi la început. Când L-ai acceptat pe Hristos și L-ai primit, ai acceptat și altceva în afară de Hristos? Nu ai fost mântuit – la fel ca și credincioșii din Colose – prin înțelepciunea iudaică sau greacă sau prin Hristos plus un adaos din această înțelepciune! Trebuie să fie clar, și acest fapt este subliniat cu tărie, că așa cum Hristos a fost suficient pentru mântuirea ta, El este suficient și pentru transformarea ta ca și creștin. Tot ce este necesar pentru aceasta vine de la El. În plus, L-ai acceptat ca „Domn”. L-ai acceptat ca stăpân absolut suveran al vieții tale. Nu se poate negocia. Nici nu ai vrut asta atunci. Aceasta este valabil și acum. „... așa să umblați în El” este o poruncă, ceea ce înseamnă că este interzis să te angajezi pe alte „căi de schimbare”. A umbla în El înseamnă că pui în practică ceea ce știi despre El și că faci voia Lui în ceea ce privește viața ta.

Capitolul 2

Pentru că ești înrădăcinat în El, îți tragi puterea de viață din El și nu, de exemplu, din filozofie. Astfel, ești ferm ca un copac care înfruntă furtunile. „... înrădăcinat ... în El” amintește de ceea ce s-a întâmplat când te-ai convertit. Aceasta este prezentat aici ca și cum Hristos ar fi pământul în care ți-ai înfipt rădăcinile la convertire. De atunci, îți iei toată hrana de la El. De aceea este important să fii adânc înrădăcinat și să-ți lași rădăcinile să pătrundă tot mai adânc în El. „Zidit în El” ne face să ne gândim la o casă. Aici Îl vezi pe Hristos ca piatra din capul unghiului, pe care îți zidești casa vieții tale. Structura clădirii depinde de El, construcția se face „în El”. De aceea trebuie să te îndrepti spre El, ca El să-ți poată arăta cum trebuie să continue construcția.

Dacă ești adânc înrădăcinat în El și te îndrepti spre El pentru a-ți construi viața de credință, vei fi întărit în credință. Credința este adevărul credinței, ceea ce crezi. Credința își are centrul în Hristos. Credința se referă la El. A fi întărit în credință înseamnă, așadar, a fi întărit în Hristos. Vezi că totul se învâрте în jurul Lui. Și în viața ta de credință, toate lucrurile sunt din El, prin El și pentru El.

Pentru credincioșii din Colose, acestea nu erau lucruri noi. Așa fuseseră învățați. Nu știu dacă este la fel și în cazul tău. În orice caz, ai în mâini piatra de încercare pentru a verifica învățătura pe care ai primit-o la convertirea ta și după aceea. Poate că trebuie să schimbi unele lucruri în viața ta și să începi să le vezi altfel. Atunci vei dori să le aplici și să le împlinești așa cum scrie aici. După ce vei primi și vei accepta învățătura corectă, vei fi cu siguranță copleșit de recunoștință.

Câte motive de recunoștință ai când lași să acționeze asupra ta ceea ce ai devenit în Hristos și ceea ce ai primit în El, când te gândești cât de suficient este acest fapt pentru acum și pentru eternitate. Recunoștința față de Dumnezeu este în același timp o protecție împotriva ispitelor de a pune la îndoială credința transmisă sfinților. Când inima ta este plină de minunatele adevăruri ale Evangheliei, recunoștința se va înălța din ea către Dumnezeu. Recunoștința este un antidot foarte eficient împotriva otrăvii învățătorilor falși.

Fii atent! Pavel îți spune cu insistență. Nu crede că ești imun la uneltirile vrăjmașului. El privește și pândește fiecare credincios ca pe o pradă. El pune la cale să te răpească și pe tine ca pradă, departe de Domnul Isus. Mijloacele pe care le folosește sunt „filozofia” și „amăgirea deșartă”. Filozofia este la fel de veche ca lumea, dar niciodată nu a putut salva pe cineva din mizeria și durerea cauzate de păcat. Aceasta se datorează faptului că filozofia lumii ignoră păcatul și se comportă ca și cum acesta nu ar exista. De aceea, orice soluție oferită de filozofie este înșelăciune deșartă. Nu poate fi altfel, deoarece filozofia este un produs al tradiției omenesti și se alătură perfect „elementelor lumii”. Prin „elementele lumii” te poți gândi la toate părțile individuale din care este alcătuit sistemul lumii. Dumnezeu nu are loc în acest sistem.

Dacă tradiția oamenilor, adică tradiția, capătă vreo valoare pentru cunoașterea lui Dumnezeu, pe lângă Hristos, aceasta este în contradicție cu Scriptura (Matei 15.3-9). Dacă începi să prețuiești tradițiile în locul Bibliei, aceasta înseamnă că îndoiala ia locul certitudinii. Tradiția provine de la om și nu de la Dumnezeu. Acolo unde tradițiile primesc spațiu, ușa este deschisă pentru elementele lumii. Ele au pătruns în slujba pentru Dumnezeu în multe feluri. Tradițiile se recunosc după faptul că aparența exterioară este criteriul pentru conținutul spiritual al slujirii. Duhul lui Dumnezeu este înlăturat de o ordine creată de oameni. Gândește-te, de exemplu, la situații în care numai persoanele diplomate și elocvente au voie să predice și în care un altar, veșmintele, icoanele și muzica trebuie să împodobească totul.

Capitolul 2

Cu o singură trăsătură de pensulă sau, mai bine zis, cu *un singur* Nume, și anume Hristos, Pavel pune deoparte întregul sistem. Dublul pericol, filosofia și tradiția umană, se opune lui Hristos. Cine Îl are pe El, are totul.

De ce mai ai nevoie, dacă Îl ai pe Acela în care „locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii”? Este aproape aceeași expresie pe care am întâlnit-o deja în capitolul 1 (Coloseni 1.19). Acolo se referă la timpul în care Hristos era pe pământ și are legătură cu planurile lui Dumnezeu. Aici se referă la prezent și are legătură cu lucrarea de răscumpărare împlinită.

În ambele expresii vezi ce a devenit Hristos, când a venit pe pământ, și ce este El încă și va rămâne în eternitate: El a luat un trup, pentru a nu-l mai părăsi niciodată. El a devenit Om, pentru a rămâne așa în eternitate. Locuirea plinătății Dumnezeirii în El este o locuire prezentă și continuă a plinătății Dumnezeirii în Fiul lui Dumnezeu glorificat, la dreapta lui Dumnezeu. În Hristos nu locuiesc anumite domenii ale Dumnezeirii, ci întreaga întindere a tuturor atributelor și trăsăturilor lui Dumnezeu, pentru că El este Însuși Dumnezeu. El nu împarte puterea și măreția Sa divină cu nicio creatură. Trupul, pe care El l-a luat, este un trup care este etern nepieritor.

Concluzia, pe care o trage Pavel, este, desigur, uluitoare. El spune că în El, în Cel care locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii, ești și tu desăvârșit. Nu-ți lipsește nimic. Ești desăvârșit în El înaintea lui Dumnezeu. Pe de o parte, vezi că în El Dumnezeu este prezentat în toată plinătatea Sa (versetul 9), pe de altă parte, în El ai desăvârșirea și perfecțiunea înaintea lui Dumnezeu. Nu-ți lipsește nimic în ceea ce privește poziția ta înaintea lui Dumnezeu. Nu există nimic și nimeni care să-și poată pretinde un loc între Hristos și tine, pentru că tu ești în El. Filozofia și tradițiile nu pot adăuga nimic la această poziție desăvârșită. Dimpotrivă, tot ceea ce ai prelua din acestea te-ar îndepărta de Dumnezeu. Oare asta vrei? Și reține, că El nu este doar mai mare decât toți oamenii, ci și mai mare decât toate puterile îngerești create de El. În această Persoană ești desăvârșit. Ce mai poți dori?

Citește din nou Coloseni 2.6-10: - Ce contraste găsești în aceste versete?

Versetele 11-15: În El, cu El

Coloseni 2.11-15: ... în care ați și fost circumciși cu o circumcizie nefăcută de mână, în dezbrăcarea trupului cărnii, în circumcizia lui Hristos; fiind înmormântați împreună cu El în botez, în care ați și fost înviați împreună cu El, prin credința în lucrarea lui Dumnezeu, care L-a înviat dintre cei morți. Și pe voi, care erați morți în greșelile și în necircumcizia cărnii voastre, v-a înviat împreună cu El, după ce ne-a iertat toate greșelile, după ce a șters înscrisul cu porunci, care era împotriva noastră, care ne era potrivnic, și l-a înlăturat din cale, pironindu-l pe cruce; dezbrăcând stăpânirile și autoritățile, le-a făcut de rușine în public, triumfând asupra lor prin cruce.

Este într-adevăr uimitor că ești atât de desăvârșit în El. De aceea, este de înțeles că se pune întrebarea: Cum am ajuns să fim în El? Pavel explică acest fapt în versetele pe care le avem în fața noastră. Tu ești una cu Domnul Isus în moartea și în învierea Lui. Prin credință, poți ști că ceea ce s-a întâmplat cu El când a murit și a înviat, s-a întâmplat și cu tine în același moment. Cuvântul „circumcizie” se referă la un obicei al poporului Israel din Vechiul Testament. Dumnezeu a poruncit acest obicei ca semn al legământului pe care l-a făcut cu Avraam și cu urmașii lui (Geneza 17.9-14,23-27). Ceea ce s-a întâmplat atunci în mod literal, nu se întâmplă aici în mod literal

Capitolul 2

(„nefăcută de mână”), ci are o semnificație spirituală. Această circumcizie s-a realizat „în dezbrăcarea trupului cărnii”, și anume în momentul în care a avut loc „circumcizia lui Hristos”.

Circumcizia înseamnă că ceva este tăiat complet. În cazul poporului Israel, aceasta însemna tăierea prepuțului. Din punct de vedere spiritual, aceasta înseamnă că „trupul” – un termen colectiv pentru tot ceea ce folosește carnea păcătoasă pentru a se exprima – este tăiat complet. Această tăiere a avut loc prin judecata, pe care Hristos a suferit-o pe cruce. „Circumcizia lui Hristos” nu are, desigur, nimic de-a face cu circumcizia Sa literală în a opta zi după naștere (Luca 2.21). Această circumcizie a avut loc cu mâinile omului. Nu, semnificația spirituală a circumciziei este judecata asupra cărnii. Dumnezeu a condamnat păcatul în carne în Hristos (Romani 8.3).

Deci, tu ești „circumcis” în El. În judecata care L-a lovit pe El, tu vezi judecata care te-a lovit pe tine. Faptul că El a purtat-o pentru tine nu schimbă cu nimic adevărul că ea s-a împlinit asupra ta. Tu erai în El când Dumnezeu te-a judecat.

Dar unirea ta cu El nu se oprește aici. Moartea este urmată de înmormântare. În mormântarea este confirmarea și validarea morții. Botezul tău este, ca să zicem așa, semnătura sub această declarație. Când te lași botezat, recunoști public adevărul că Hristos a purtat și judecata pentru tine. Astfel, arăți în exterior ceea ce s-a întâmplat în interiorul tău. Prin botez, tu ai parte de toate consecințele unirii tale cu Hristos, pentru că în momentul botezului rupi orice legătură cu lumea. Nu se poate imagina o ruptură mai radicală cu lumea decât a fi mort și îngropat. Dacă te gândești la asta, te va împiedica să vrei să te întorci în lume sau să permiți ceva din ea în viața ta.

Prin convertirea ta și botezul tău, prin moartea și înmormântarea ta, tu nu mai exiști pentru lume. Acest fapt marchează sfârșitul vechii tale vieți, dar este în același timp începutul unei vieți noi într-o lume nouă. În această lume nouă ai intrat „prin credința în puterea eficientă a lui Dumnezeu, care L-a înviat dintre cei morți”. Faptul că Dumnezeu L-a înviat pe Domnul Isus dintre morți este dovada că lucrarea este desăvârșită. Totul este în ordine. Indiferent dacă simți sau nu aceasta, faptul rămâne același. Întrebarea nu este dacă „simți” ceva, ci dacă crezi. La fel cum în judecata, care L-a lovit pe El, ai văzut propria ta judecată, în învierea Lui prin Dumnezeu poți vedea propria ta înviere. Ești conștient de amploarea consecințelor legăturii tale cu Hristos?

Ei bine, acum știi cum ai ajuns *în El*. Dar cum rămâne cu tot ceea ce ai fost înainte de acea perioadă, cu toate păcatele pe care le-ai comis? Nu ți se pot reproșa din nou? Există un răspuns satisfăcător și la această întrebare. Prin aceasta, tot ceea ce se ridică împotriva desăvârșirii tale în Hristos este redus la tăcere. Ești complet de acord că erai mort „în păcatele tale”. „Mort” înseamnă în acest context lipsa totală a oricărei mișcări către Dumnezeu. În această moarte nu există nimic către care să se îndrepte dorința binevoitoare a lui Dumnezeu. Erai mort pentru Dumnezeu, nepăsându-ți de poruncile Lui, ci încălcându-le. Asta pentru că erai mort și „în necircumcizia” cărnii tale. Căci tu urmași înclinațiile cărnii tale păcătoase și nejudicate (Romani 8.6-7).

În această stare de moarte și de mod de viață și gândire rău, care o însoțesc, Dumnezeu a adus viața, punându-te în legătură cu Fiul Său. Dumnezeu a găsit satisfacție deplină în lucrarea Sa. El a dovedit aceasta prin învierea Domnului Isus dintre morți. Învierea Lui și faptul că tu ai fost făcut viu împreună cu El este siguranța iertării păcatelor tale. Toate fărădelegile tale sunt iertate, fără excepție. Viața Fiului și viața ta în El nu mai oferă niciun punct de legătură pentru o întrebare cu privire la păcatele pe care le-ai comis odată. Dacă ești înviat împreună cu El, toate fărădelegile îți sunt iertate. Posesia vieții dovedește că păcatul a fost îndepărtat, pentru că este viața învierii. Păcatul nu poate intra în domeniul învierii.

Capitolul 2

La sfârșitul versetului 13, Pavel a trecut de la „voi” la „noi”. El spune acum ceva care este destinat în primul rând iudeilor. Asta nu înseamnă că nu este scris și pentru tine. Vei vedea că, pe lângă viață și iertare, ai primit și libertate. Dar pentru a înțelege puterea cuvintelor sale, este important să ții cont despre cine vorbește în primul rând. Înscrișul [actul de datorie] este o recunoaștere a datoriei, prin care cineva se obligă prin semnătură să respecte conținutul acestuia. Exact asta a făcut Israel. Când DOMNUL le-a dat Legea (aici numită „porunci”) la Sinai, ei au declarat: „Tot ce a zis DOMNUL, vom face” (Exodul 19.8; 24.3,7). Această declarație a devenit foarte repede adversarul lor. Foarte repede a devenit clar că comportamentul lor era în totală contradicție cu rânduielile pe care ei înșiși declaraseră că vor să le respecte. Legea era un jug insuportabil (Faptele apostolilor 15.10). Datoria lor devenea din ce în ce mai mare, imposibil de plătit.

Apoi a venit Hristos. El a plătit datoria și astfel a șters-o. El a îndepărtat înșcrișul, l-a rupt. Îndepărtezi ceva, care te împiedică să umbli sau să lucrezi. Literal, aceasta înseamnă: a face ceva să dispară complet, astfel încât să nu mai aibă niciun rol. Aceasta a avut loc pe cruce. Și vezi că acest fapt nu s-a întâmplat prin *ceva* care a fost pironit pe cruce, ci prin *Cineva* care a fost pironit pe cruce. Același cuvânt „a pironi”, a fixa cu cuie, apare în expresia „semnele cuielor”, care au fost văzute în mâinile Lui după înviere (Ioan 20.25).

Pentru orice iudeu, care crede în Hristos, trebuie să fie clar că moartea lui Hristos a făcut ca orice cerință a Legii să fie fără putere. Cât de ușurat poate el să respire! Amenințarea morții, care provine din Lege, a trecut. El este înviat împreună cu Hristos și poate experimenta ce înseamnă viața pe care a primit-o în El și care nu putea fi obținută în niciun alt mod. Ce nebunie ar fi să renunți la asta, dorind să te supui din nou Legii. Dacă nu ești iudeu, nu ai fost niciodată sub Lege. Dar același lucru este valabil și pentru tine. Ce nebunie ar fi să te supui din nou – chiar și din recunoștință bine intenționată – la ceea ce a fost înlăturat de Hristos.

Tu ești eliberat de Lege, pentru că ai murit. Ești răscumpărat de la moarte, pentru că ai fost înviat împreună cu Hristos. Și ești, de asemenea, eliberat de puterea lui satan și a tuturor demonilor lui, pentru că crucea este și victoria asupra puterilor răului. În Hristos, viața, libertatea și biruința sunt ale tale. Tocmai prin faptul că a murit, El L-a dezarmat pe cel care avea puterea asupra morții (Evrei 2.14). El a câștigat biruința în fața tuturor. Vrajmașul nu numai că a fost învins, ci și umilit. Nu există niciun motiv să-i mai acordăm vreo onoare. Toată onoarea Îi revine Celui care a fost răstignit în slăbiciune și a biruit în acest fel. Ce este mai slab și mai umilitor decât să fii răstignit pe cruce? Dar prin aceasta El a obținut biruința deplină. Triumful este complet.

Citește din nou Coloseni 2.11-15: - Enumeră tot ceea ce te unește cu Hristos și tot ceea ce El a făcut pentru tine. Mulțumește-I pentru asta.

Versetele 16-23: A se ține strâns de Capul

Coloseni 2.16-23: Deci nimeni să nu vă judece pentru mâncare sau băutură, sau cu privire la o zi de sărbătoare sau de lună nouă sau zile de sabbat, care sunt o umbră a lucrurilor ce aveau să vină; dar trupul este al lui Hristos. Nimeni să nu vă facă să pierdeți premiul, făcându-și voia lui însuși în smerenie și închinare la îngeri, amestecându-se în cele pe care nu le-a văzut, îngâmfat zadarnic prin gândirea cărnii sale și neținându-se strâns de Capul, din care tot trupul, hrănit și strâns unit prin încheieturi și legături, crește cu creșterea de la Dumnezeu. Dacă ați murit împreună cu Hristos față de cunoștințele elementare ale lumii, pentru ce, ca și cum ați fi încă în viață în lume, vă supuneți la rânduieli: „nu pune mâna, nu gusta, nu atinge!” (care sunt toate spre

distrugere prin întrebuintare), după poruncile și învățăturile oamenilor (care au, în adevăr, o aparență de înțelepciune în închinare voită și în smerenie și în necruțare a trupului, nedându-i vreo onoare), pentru satisfacerea cărnii?

Pavel a clarificat poziția ta în Hristos. Tu ai viață. Intenția lui Dumnezeu este ca tu să trăiești această viață în libertate și ca ea să fie o viață de biruință. Cei din afară îți vor judeca viața. Este în regulă. Dar uneori sunt oameni din afară care vor să-ți spună că trebuie să te supui anumitor reguli. Nu trebuie să cedezi niciun milimetru în fața lor. Amintește-ți că regulile religioase nu mai au autoritate asupra celui care este unit cu Hristos. Știi ce înseamnă să permiți aceste lucruri în viața ta? Prin aceasta, negi desăvârșirea lucrării lui Hristos și consecințele ei glorioase pentru tine personal. Vrajmașul este dezarmat, dar nu a renunțat încă la uneltele lui. Cea mai puternică armă a lui, moartea, nu mai reprezintă o amenințare. Dar el vrea să-ți distrugă viața de credință. El știe cât de eficiente sunt regulile religioase iudaice și de altă natură. Dacă te poate determina să le respecti, a reușit.

Cele cinci lucruri menționate caracterizează sistemul religios, de care se agățau învățătorii falși. Nimic din toate acestea nu este spiritual, totul este material, pământesc. Nu este nimic rău în a mânca și a bea, dar dacă aceste lucruri capătă o semnificație religioasă, ele sunt o mutilare a adevăratului act de cult. În Israel, legile alimentare aveau locul lor, la fel și anumite sărbători (anuale), luna nouă (lunară) și sabbatul (săptămânal). Când aceste lucruri sunt aduse în timpul creștinismului, adevărata semnificație a creștinismului se pierde.

Rânduilele Vechiului Testament erau o *umbră* a realității care urma să vină. Realitatea este Hristos (Ioan 5.46). Hristos este împlinirea tuturor umbrelor Vechiului Testament. El este hrana noastră adevărată, băutura noastră adevărată. El este împlinirea a tot ceea ce este prezentat în diferitele sărbători. Introducerea unor părți din aceste umbre în creștinism aruncă o umbră asupra lui Hristos. Se poate compara acest fapt cu privirea unei fotografii în timp ce persoana în sine este prezentă. Cine se mulțumește cu fotografia și ignoră persoana, respinge persoana, ca să zicem așa. Cine își îndreaptă atenția alternativ asupra fotografiei și asupra persoanei, jignește persoana. Astfel, se spune că persoana nu este suficientă. Dorința de a amesteca umbrele cu realitatea înseamnă că Hristos nu este suficient.

În prezent există o discuție despre respectarea sabbatului. Există voci care doresc să readucă sabbatul, într-o formă sau alta, ca parte a vieții creștine. În lumina celor scrise aici, această discuție este complet inutilă și chiar periculoasă. De altfel, este singura dată în cele 21 de epistole ale Noului Testament când se face referire la sabbat. Pentru a-l respecta? Nu, tocmai pentru a *nu-l* respecta. Nu este revelator?

În versetele 16 și 17, Pavel îndreaptă atenția asupra pericolului care îi amenință din partea iudeilor, rânduilele. În versetul următor, el indică pericolul așa-zisei cunoașteri, false, sub forma misticismului. Poate că cunoști astfel de oameni care pretind că au avut viziuni. Ei vor să impresioneze prin afirmația că au văzut lucruri pe care alții nu le-au văzut. Astfel, ei se prezintă ca fiind mai spirituali decât alții și se consideră un fel de mijlocitori. Trebuie să-i cauți pentru a afla lucruri speciale despre Dumnezeu. Comportamentul lor este foarte smerit, ca și cum nu ar căuta propria glorie. Nu, ei venerează îngerii, deoarece aceste ființe se află în prezența imediată a lui Dumnezeu; prin intermediul lor, ei pot afla mai multe despre Dumnezeu.

Dacă te deschizi către astfel de oameni și ideile lor, riști să pierzi premiul. Și asta înseamnă că, după cursa creștină, vei fi lipsit de cunună. Singurii îngeri, care doresc adorare din partea oamenilor, sunt îngerii răi. Îngerii sfinți resping această adorare (Apocalipsa 19.10; 22.9). O altă

Capitolul 2

formă păcătoasă de venerare este cea a Mariei ca mijlocitoare, ca și cum ea ar fi necesară pentru a ne apropia de Domnul Isus sau de Dumnezeu. Aceasta nu este smerenie, cu care se caută gloria lui Dumnezeu. Este o smerenie falsă și venerarea unei creaturi.

Pavel demască aceste persoane, spunând că ideile lor provin din propria lor gândire stricată, din gândirea cărnii păcătoase. Nu există absolut niciun temei pentru aceasta.

Prin urmare, cei care se lasă atrași de ei nu se mai țin strânși de Capul, de Hristos. Tu ești – și aceasta este valabil pentru fiecare mădular al Adunării – legat personal cu Capul, fără niciun intermediar, indiferent de natura acestuia. Creșterea ta rezultă din legătura directă cu Capul, cu Hristos, fără niciun mijlocitor. Așa a rânduit Dumnezeu. Nu permite ca nimic sau nimeni să se interpună între tine și Hristos. Fiecare mădular al trupului este în legătură directă cu Capul, pentru a-și îndeplini propria funcție. Tu ești legat de toate celelalte mădulare prin Cap și crești împreună cu ele. Fii conștient că, dacă cedezi în fața învățăturilor eronate sau tradițiilor oamenilor, nu numai creșterea ta va fi perturbată, ci și cea a celorlalte mădulare.

Pentru a scăpa de pericolele sistemului iudaic și filozofic, ești îndreptat din nou spre moartea lui Hristos. A muri cu Hristos înseamnă a fi mort pentru sistemul acestei lumi și pentru elementele ei. Cum ai putea atunci să te supui anumitor rânduieli? Dacă ai murit, nu poți continua să trăiești ca și cum ai aparține încă acelui sistem. Pentru că ai murit, toate legile și rânduielile și alte lucruri nu mai sunt aplicabile la tine. Există ceva care ar putea exercita încă putere asupra unui mort? Poate un mort să mai fie abordat? Se mai pot aștepta activități de la el? În creștinism nu mai este vorba de respectarea a tot felul de porunci și interdicții. Ești eliberat de acestea, pentru că ai murit împreună cu Hristos. A respecta din nou aceste lucruri înseamnă că te întorci în lumea din care ai murit.

Rânduielile, care sunt rezumate prin „nu pune mâna, nu gusta, nu atinge”, sunt lucruri pământești și materiale. Ca orice legalitate, ele sunt în legătură cu interdicții (compară cu Marcu 7.1–16). Ele nu se aplică ție. Ar fi o nebunie să te lași prins de ele. Sunt lucruri care nu au nicio valoare durabilă. Când le-ai folosit, au dispărut. Asta pentru că ele sunt „porunci și învățături ale oamenilor”. Ceea ce inventează omul nu durează mult. Numai Dumnezeu concepe lucruri care sunt eterne (1 Petru 2.24,25).

Ceea ce concepe omul pare uneori să aibă o mare valoare. Cu toate acestea, este doar aparență, realitatea este goală. Vorbele lor par înțelepte, dar conținutul lor este nebunesc. Voința proprie este predominantă. „Eu”-l este în centrul atenției. Nu se înclină înaintea lui Dumnezeu și a Cuvântului Său. Într-adevăr, se înclină, apar foarte smeriți, dar aceasta nu este atitudinea lor față de Dumnezeu. Este atitudinea lor față de creaturi, pe care le admiră, poate față de oameni cu talente excepționale sau chiar față de îngeri.

În domeniul duhului, ei îi venerează pe cei care sunt superiori lor, dar în domeniul materiei create de Dumnezeu nu există respect. Astfel, corpul era considerat de greci o temniță în care era închis duhul – doar praf, fără semnificație. Pentru ca duhul să se poată dezvolta, corpul era pedepsit prin trai ascetic și post. Nu trebuia să se cedeze nevoilor trupului. Mândria oamenilor vrea să domine totul, inclusiv nevoile trupului create de Dumnezeu. Acest efort nu servește altui scop decât satisfacerea cărnii păcătoase.

Dacă ești conștient că ai murit împreună cu Hristos, vrăjmașul va încerca în zadar să-și găsească accesul în tine pentru învățăturile sale eronate.

Capitolul 2

Citește din nou Coloseni 2.16-23: - Ai descoperit „porunci și învățături ale oamenilor” în viața ta de credință cu ocazia acestui pasaj? Ce trebuie să faci în legătură cu ele?

Tradus de la: <https://www.kingcomments.com/de/bibelstudien/Kol/2>